

Denne Bestemmelse, hvis Formaal det er at yde Samfundet Beskyttelse overfor en særlig truende Smittefare, har man ment at burde udelade. Man frygter nemlig, at Reglen let vil kunne komme til at virke imod sin Hensigt derved, at de paagældende Kvinder, for at undgaa Faren for Mistanke for at have overtraadt det dem meddelte Paalæg, ikke overholder de Regler om tvungen Lægebehandling for Kønssygdomme, som iøvrigt indeholdes i Lovgivningen (Lov Nr. 81 af 30. Marts 1906) og hvis næppe Iagttagelse er af den største sundhedsmæssige Betydning. Desuden maa man i al Almindelighed nære Betænkkelighed ved i Lovgivningen at fastslaa en Særorning for Kvinder, der søger Erhverv ved Utugt, udover hvad der allerede følger af de mere almindelige Regler i Lovforslagets §§ 202 og 203, jfr. ogsaa Dr. med. Svend Lomholt: Straf for Overførelse af venerisk Smitte, 1920, Side 25.

§§ 255 og 256 (U. §§ 232 og 233) træder i Stedet for Lov Nr. 81 af 30. Marts 1906 § 9 med nogen Udvidelse af det strafbares Omraade. Man har dog i § 255, Stk. 2, indskrænket Reglen i Udkastets § 232, Stk. 2, til — ligesom Lov 1906 § 9 — kun at hjemle Straf for den af Syfilis lidende Kvinde, naar hun tager eller beholder en anden Kvindes Barn til Opamning, idet man ikke finder, at der er Trang til en ny Lovregel om Straf for Kvinden ogsaa, naar Barnet er hendes eget, og mener, at en saadan Bestemmelse i Almindelighed snarere vil være til Skade end til Gavn for Barnet. Den i § 255 foreslaaede Straf er noget mildere end i Udkastet fastsat.

§ 257 (U. § 234) er en i dansk Ret ny Bestemmelse og danner et naturligt Supplement til de foranstaaende Bestemmelser om Straf for at forvolde Fare for, at nogen smittes af Kønssygdom. Bestemmelsen vil særlig kunne finde Anvendelse paa den, som tilsidesætter de ham af Hensyn til Smittefaren ved Lov eller i Medfør af Lov givne Forskrifter.

26de Kapitel.

Forbrydelser mod den personlige Frihed.

Kapitel 26 omfatter ligesom Straffelovens Kapitel 20 alene strafbare Angreb paa Handlefriheden som saadan og paa Friheden til selv at vælge sit Opholdssted, men ikke de Krænkelser af Handlefriheden, der tjener til Opnaaelse af et udover Fri-

hedskrænkelsen rækkende forbrydersk Øjemed. Dette sidste er f. Eks. Tilfældet med visse Angreb paa Udøvelsen af statsborgerlige Rettigheder (§ 121 Nr. 2), Kønnsfrihedskrænkelser (Kap. 24) og visse Berigelsesforbrydelser saasom Afpresning (§ 280) og Røveri (§ 288). Ogsaa Krænkelse af Husfreden (§ 262) og Trusler (§ 264) er holdt udenfor Kapitel 26, idet disse Forbrydelser behandles som Fredskrænkelser i Kapitel 27.

Til § 258. (U. § 235, jfr. Mot. Sp. 352—53).

Paragraffen omhandler *den ulovlige Tvang*.

Nr. 1 svarer nærmest til Straffelovens § 210. Med Hensyn til de anvendte Midler har der fundet en Udvidelse Sted i Forhold til Straffeloven, idet man foruden Vold — hvorved erindres Lovforslagets § 3 Nr. 3 — og Trusel om Vold har medtaget Trusel om betydelig Skade paa Erhverv eller Formue eller om Frihedsberøvelse samt om at fremsætte usand Sigtelse for strafbart eller ærerørigt Forhold eller at aabenbare Privatlivet tilhørende Forhold. Naar man saaledes i Lovforslaget har udvidet Bestemmelsen til at omfatte ikke blot, som af Kommissionen foreslaaet, Trusel om betydelig Skade paa Gods, men Trusel om enhver saadan Skade paa Erhverv eller Formue er det, fordi ogsaa Trusler om anden Formueskade kan have en saadan Betydning, at de bør være inddragne under Reglen.

Under Nr. 2 er medtaget Trusler om at foretage noget, der i og for sig er retmæssigt, f. Eks. at anmelde et strafbart Forhold. Saadan Anmeldelse kan i og for sig ikke straffes, og heller ikke dens Benyttelse som Tvangsmiddel bør ubetinget forbydes under Straf. Saaledes vil ikke nogen finde det strafværdigt at true den, der har begaaet en Berigelsesforbrydelse, med Anmeldelse, hvis man ikke godvillig erstatter den derved tilføjede Skade. Den herefter fornødne Begrænsning af saadanne Truslers Strafbarhed har Ministeriet ment at burde betone noget stærkere end sket i Udkastet. Man har derfor undtaget fra Strafbarhed ikke blot, som af Kommissionen foreslaaet, de Tilfælde, hvor Fremtvingselen kan anses »tilbørlig begrundet« ved det paagældende Forhold, men i det hele de Tilfælde, hvor det Forhold, som Truslen angaar, kan gøre Fremtvingselen »forsvarlig«. Domstolene faar herefter et noget friere Skøn ved Afgørelsen af det strafbares Omraade paa dette Punkt.